

Λειτουργική Κίνησης Οικουμενισμός καὶ στὸ βάθος Ἑνωση Ἐκκλησιῶν ὑπὸ τὸν Πάπα

**Ἡ ἑξαπάτηση τῶν Ὀρθοδόξων ἀπὸ τοὺς Δυτικούς συνεχίζεται
μὲ τὴν συνειδητὴ –πλέον– συνεργασία τῶν ἡγετῶν τους**

Τὸ παρὸν εἶναι ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν εἰσήγηση τοῦ Ἀρχιμανδρίτου **Νικοδήμου** Μπαρούση (ἡγουμένου τῆς Ἱ. Μ. Παναγίας Χρυσοποδαριτίσσης Πατρῶν) μὲ τίτλο: «**Ἡ “Λειτουργική Κίνησης” τῆς Δύσεως καὶ ὁ Οἰκουμενισμός.**»

Ἡ εἰσήγηση πραγματοποιήθηκε στὴν Θεσσαλονίκη τὸ 2004, στὸ Διορθόδοξο Θεολογικὸ Συνέδριο, «Οἰκουμενισμός, (Γένεση-Προσδοκίες-Διαψεύσεις)».

Τὰ πάντα, λοιπόν, «γυμνὰ καὶ τετραηλισμένα» ἐνώπιόν μας κι ἐμεῖς, μοιραῖοι, ἢ τοὺς ἀκολουθοῦμε εὐπειθῶς ἢ τοὺς ἀνεχόμεθα ἐνόχως καὶ περιδεῶς!

Ἡ «Λειτουργική Κίνησης», ἀρχικῶς μὲν ἓνα ὄραμα κάποιων διακεκριμένων βενεδικτίνων μοναχῶν..., σὺν τῷ χρόνῳ ἀπέκτησε τὴν μορφή μιᾶς καλῶς ὀργανωμένης προσπάθειας, ἢ ὅποια ἔλαβε τὸ χαρακτηριστικὸν ὄνομα, «Ἡ Κίνησης», καὶ τῆς ὁποίας ὁ σκοπὸς ἔλαβε τὸ ἐπίσης ιδιαίτερον ὄνομα, «Τὸ Ἔργον». Αὐτὸ τὸ «ἔργον», ἦταν ἡ ἐλπίς ὅλων διὰ τὴν ἀναζωπύρωσι τῆς πίστεως, (κατὰ τὴν ἐκτίμησι πολλῶν), καὶ ἡ ἀσφαλὴς προσδοκία τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, (κατὰ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς «Κινήσεως»)...Ἡ «Λειτουργική Κίνησης» διεπίστωσε ὅτι ἡ δημιουργία τῶν σχισμάτων ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὸν περιορισμὸ τῆς παγκοσμιότητος τῆς παπικῆς ἐξουσίας. Ἐπειδὴ ὑπεστήριζε ὅτι ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας πραγματοποιεῖται διὰ τῆς τελέσεως μιᾶς λειτουργίας καὶ τῆς ἐνώσεως μεθ' ἑνὸς παγκοσμίου πατρὸς, τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης, διεκήρυξε, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν ἀνάγκη προσεγγίσεως τῶν λειτουργικῶν πηγῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ἀνάγκη ἐξευρέσεως νέας ἐρμηνείας τοῦ παπικοῦ ἀλαθήτου, ὥστε τοῦτο νὰ καταστήτῃ εὐληπτον ὑπὸ τῶν «σχισματικῶν» Ὀρθοδόξων...

Ἐγνώριζε ἐπαρκῶς τὴν προσήλωσι τῶν Ὀρθοδόξων εἰς τὴν λατρεία καὶ ἀπεφάσισε νὰ τοὺς πλήξη εἰς τὸ σημεῖο αὐτό. Ὡς δέλεαρ ἐπαρουσίασε τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὰς πηγάς...

Πρότυπο τοῦ «ἔργου τῆς Κινήσεως» ἦσαν οἱ Συνομιλίες εἰς τὴν πόλι Μαλίνες τοῦ Βελγίου ὑπὸ τὸν Καρδινάλιο Mercier, τὸ ἔτος 1909. Κατόπι τῶν Συνομιλιῶν ...μεταξὺ Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ Ἀγγλικανῶν, διεπιστώθη ὅτι ὁ καλύτερος τρόπος προσεγγίσεως τοῦ ἐν διαστάσει εὐρισκομένου χριστιανικοῦ κόσμου εἶναι ἡ «ἀρχὴ» πῶς **«ὄλα εἶναι θέμα ἐρμηνείας»**. Κάθε διαφορὰ ἠμπορεῖ νὰ ἐξομαλυνθῇ διὰ μιᾶς ἄλλης ἐρμηνείας, μία ἀντίληψις ἢ ὁποῖα εἰσήγαγε τὴν διγλωσσίαν εἰς τὸν χῶρον τῆς πίστεως, ...εἶχε δὲ εὐρτάτη ἐφαρμογὴ εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθοδοξίας.

Βάσει τῆς ἀρχῆς αὐτῆς, οἰαδήποτε **αἵρεσις ἦταν δυνατὸν νὰ διακηρυχθῇ δίχως νὰ κινδυνεύῃ** ὁ ἐκφραστὴς αὐτῆς νὰ χαρακτηρισθῇ ὅτι **κηρύσσει τὴν αἵρεσιν «παρηρησία ἢ γυμνὴ τῇ κεφαλῇ»**, κατὰ συνέπειαν δίχως νὰ ἐμπίπτῃ εἰς τὰ ὑπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων προβλεπόμενα. Ἔτσι ἡ κρίσις κάποιων «εἰδικῶν» ἐτέθη ὑπὲρ τὴν θεοπνευστία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ ἐπροπαγανδίσθη ἡ ὑποκειμενικότης τῶν θεολογικῶν κριτηρίων.

Δυστυχῶς, οἱ ἀντιλήψεις αὐτὲς ...ἐπέτυχαν τὴν **βαθμιαία ἐξάντλησιν καὶ ἀποδυνάμωσιν τοῦ ἀμυντικοῦ συστήματος** τοῦ ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ ὀργανισμοῦ..., μὲ ἀποτέλεσμα τὴν δημιουργία λειτουργικῆς ἀνομοιογενείας καὶ μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ παραλλήλως ἐπετεύχθη καὶ ἡ **ἀναγνώρισις λειτουργικῶν πράξεων τῶν αἰρετικῶν**, οἱ ὁποῖες εἶχαν Συνοδικῶς καταδικασθῇ.

Η ΕΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Οἱ τῆς «Λειτουργικῆς Κινήσεως», ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀρχαίας παραδόσεως, βασικὸ στοιχεῖο τῆς ὁποίας, κατ' αὐτούς, ἦταν καὶ τὸ παγκόσμιον **πρωτεῖο τῆς Ρώμης**, ἀπέβλεπαν κυρίως εἰς τὴν Ἑνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἀντελαμβάνοντο, βεβαίως, ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖ ἰσχυρὸν ἐμπόδιο δι' ἡμᾶς — τοὺς σχισματικούς, κατὰ τὴν ἰδικήν τους ἐκτίμησιν—, γι' αὐτὸ καὶ εἶχαν ἀναλάβει τὴν προσπάθειαν ἀποφορτίσεως τῶν ἐντυπώσεων ἐκ τοῦ καινοφανοῦς τούτου δόγματος, λέγοντες ὅτι τὸ πρωτεῖο τῆς Ρώμης «πρέπει νὰ ἰδωθῇ μέσα ἀπὸ ἓνα καινούργιον φῶς» καὶ νὰ συζητηθῇ ἀργότερα ὑπὸ τῆς ἐνωμένης πλέον Ἐκκλησίας.

...Ἔτσι, ὡς ἔλεγον, μετὰ τὴν Ἑνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν αἴτησιν συγγνώμης τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν ἄλλην, θὰ συζητηθῇ καὶ τὸ δόγμα τοῦ παπικοῦ ἀλαθήτου, κατὰ τὸ πρότυπο τῆς Συνόδου Φερράρας-Φλωρεντίας.

Διὰ νὰ προχωρήσῃ τὸ «ἔργο τῆς Ἑνώσεως» **ἐστρέφοντο** πλέον πρὸς τοὺς Ὁρθοδόξους ...μὲ **σεβασμό**. Ἀρχικῶς ἐπερίμεναν «νὰ καθαρῶς ἢ ἀτμόσφαιρα», **ἀποκρύπτοντες** ἐπιμελῶς ὅ,τι χωρίζει τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους. Ἐν συνεχείᾳ ἐφηῦραν νέον τρόπον τὴν **δημιουργία φιλικοῦ κλίματος** μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν Ἑνωσιν τῶν καρδιῶν καὶ τῶν

συναισθημάτων μεταξύ αὐτῶν, γι' αὐτὸ καὶ ἐφήρμοσαν εὐρύτατα τὴν λεγομένη «ψυχολογικὴ μέθοδο».

... Ὁμιλοῦσαν μὲ πολὺ θαυμασμὸ διὰ τὴν γοητεία καὶ τὴν μεγαλοπρέπεια τῆς βυζαντινῆς λειτουργίας, ἐξέφραζαν τὴν βαθειὰ τους νοσταλγία πρὸς τὴν ἀρχαιοπρεπῆ λειτουργικὴ παράδοσι τῆς Ἀνατολῆς...

Μάλιστα τὰ μέλη τῆς «Κινήσεως» ἔλαβαν ἐμπεριστατωμένες συστάσεις νὰ ἐπιζητοῦν τὴν μαθητεία παρὰ τοὺς πόδας τῶν Ἀνατολικῶν ἐπὶ θεμάτων λατρείας, προσκαλώντας παραλλήλως καὶ κάποιους ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν Δύσι, διὰ νὰ τοὺς γνωρίσουν τὸν λειτουργικὸ πλοῦτο τῆς ἀκαινοτομήτου Ἀνατολῆς. Ἦσαν βέβαιοι ὅτι καρπὸς αὐτῆς τῆς ἀλληλογνωριμίας θὰ ἦταν ἀσφαλῶς ἡ δημιουργία μιᾶς ὁμοιομόρφου λειτουργικῆς πράξεως, Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως.

Ἀσφαλῶς, αὐτὴν «τὴν φοίτησι», ὡς ἔλεγαν, «εἰς τὸ σχολεῖο τῆς Ἀνατολῆς» ἐθεωροῦσαν ἀναγκαία ὄχι διὰ νὰ μεταβληθοῦν οἱ Λατῖνοι εἰς Ἀνατολικούς, ἀλλὰ διὰ νὰ κερδίσουν τὴν ἐκτίμησι καὶ τὴν ἀποδοχὴ τῶν Ὁρθοδόξων, καὶ μάλιστα τῶν Ρώσων, οἱ ὅποιοι εὕρισκοντο ὑπὸ τὰ δεινὰ τοῦ κομμουνιστικοῦ διωγμοῦ. Προσεπάθουν μακροπροθέσμως νὰ κερδίσουν τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν Ὁρθοδόξων, ἀναμένοντες ὅτι θὰ καμφθοῦν ἀπὸ τὴν γλυκύτητα τῶν λόγων των περὶ τῶν θησαυρῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὥστε οἱ ἴδιοι νὰ τοὺς ἀνοίξουν μόνοι τους τὴν θύρα, διὰ νὰ τοὺς ὀδηγήσουν μὲ ἀσφάλεια εἰς τὴν Ἑνωσι μετὰ τοῦ Πάπα.

Εἶχαν ἀντιληφθῆ ὅτι ἡ ἀξίωσις τοῦ Πάπα Πίου Θ', νὰ προηγηθῆ ἡ αἰτησις συγγνώμης τῶν Ὁρθοδόξων καὶ μετὰ νὰ πραγματοποιηθῆ ἡ Ἑνωσις, δὲν τελεσφοροῦσε πλέον. Διεβεβαίωσαν λοιπὸν τοὺς Ὁρθοδόξους ὅτι ἡ Ἑνωσις, κατὰ τὰ δεδομένα τῶν Συζητήσεων εἰς τὶς Μαλίνες, δὲν ἐσήμαινε τὴν ἀφομοίωσι τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς ὑπὸ τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης, ἀλλ' ἔνωσι μετ' αὐτοῦ κατὰ τὸ πρότυπο τῶν Οὐνιτῶν. Ἐτσι ἡ Ἑνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν θὰ πραγματοποιεῖτο κάποια στιγμή *de facto* καὶ χωρὶς σκληρὰς διαδικασίας, οἱ ὁποῖες συνήθως φέρουν ἀντίθετα ἀποτελέσματα, ὁ δὲ Πάπας θὰ ἀπεκαθίστατο ὡς παγκόσμιος ἐπίσκοπος.

Ὁλόκληρη τὴν εἰσήγησι μπορεῖτε νὰ τὴν βρεῖτε στὴν διεύθυνση:

www.alopsis.gr/modules.php?name=Content&pa=showpage&pid=164